31. Piece

EXCERPTA E MONVMENTIS Facultatis S. Theologiæ Pariſienſis, plura inſtrumenta eiuſdem ordinatione facta continentibus.

Fol. 43. 44. & 45. *Ex regiſtro pergamineo incipiente 7. Nou.* 1384.

INſtrumentum reuocationis factæ, per Fratrem Ioannem Adæ Iacobitam, de quibuſdam erroribus per ipſum prædicatis, aliàs per Epiſcopum Pariſienſem & Facultatem Theologiæ condemnatis, &c. *20. Aug. an. 1389.*

Item dixi & aſſerui & prædicaui, quod ſi quis haberet Curatum contra quem haberet rancorem, vel quod crederet eum non eſſe idoneum, quod auctoritate propria ire poſſet ad alium, & quod melius eſſet Sacerdotibus confitentibus in Eccleſia S. Iacobi de Carnificeria, quod irent ad Sermonem, quam confiteri illos quos confitebantur in dicta Eccleſia vbi ego prædicabam.

Quoad illud quod dixi, quod auctoritate propria, in caſibus ſupradictis, ire poteſt ad alium: dico quod illud eſt contemnere & vilipendere auctoritatem ſuperiorum, ſine quorum licentia, in talibus aut ſimilibus caſibus, non licet ad alium ire; & expono, quod ſi vadat ad Religioſum per Papam & Epiſcopum notoriè approbatum; illud non eſt auctoritate propria, ſed ſuperioris, vt præmittitur, ſibi conceſſa. Dico etiam quod, nec rancor, nec credulitas de non idoneitate, ſunt ſufficientes cauſæ de vitando Curatum ſuum, imò male facit tenendo rancorem, & propria auctoritate credendo Curatum non eſſe idoneum.

Item dixi & aſſerui quod Fratres Prædicatores erant Curati, & Papa & Epiſcopus; & quod ſi Curati illorum, quorum audierant confeſſiones, nollent ipſis miniſtrare Euchariſtiam, ex eo quod ipſi non eſſent confeſſi ipſis Curatis, ſeu commiſſis ab ipſis; quod ſi ipſi venirent ad ipſos Religioſos,

quod ipſi miniſtrarent eis Euchariſtiam, quia maiorem poteſtatem habebant quam Curati: illud reuoco, & dico me falsè & male dixiſſe, Fratres Iacobitas ordinis mei eſſe Curatos. Quoad illud de adminiſtratione Euchariſtiæ; dico quod ſi in tali prædicto caſu Religioſi miniſtrarent, eſſent excommunicati: & per amplius dico quod in materia ſubiecta, non habent maiorem auctoritatem quàm Curati; & per hoc dico, me malè & falsè dixiſſe in prædictis.

---

2. Ian. 1408.

Fol. 78. & 79. *Errores Fratris Ioannis de Gorello Ordinis Fratrum Minorum.*

CVratis non competit vt tales ſunt, prædicare, confeſſare, extremam vnctionem dare, ſepulturas dare, decimas recipere; fundatur in hoc, quod Curati non ſunt de inſtitutione Chriſti, & Eccleſiæ primaria, ſed per Dionyſium Papam fuerunt ordinati, &c.

Dico nunc ex ordinatione eiuſdem (Facultatis) matris meæ & vltronea voluntate, veritates quæ ſequuntur.

Prima, Domini Curati, ſunt in Eccleſia minores Prælati & Hierarchæ ex primaria inſtitutione Chriſti, quibus competit ex ſtatu, ius prædicandi, ius confeſſiones audiendi, ius Sacramenta Eccleſiaſtica, ſecundum exigentiam ſui ſtatus & parrochianorum, miniſtrandi; ius ſepulturas dandi, ius inſuper decimas & alia iura parrochialia recipiendi, &c. Item quod ius prædicandi & confeſſandi competit Prælatis & Curatis principaliter & eſſentialiter; & Mendicantibus de per accidens & ex priuilegio, quoniam ſunt introducti vel admiſſi ex cōmiſſione & beneplacito dominorum Prælatorum.

---

8. Martij. 1429.

Fol. 95. & 96. *Inſtrumentum reuocationis factæ de mandato & ordinatione Facultatis Theol Pariſ. per Fratrem Ioannem Sarraſin Prædicatorem, de certis propoſitionibus per ipſum malè prædicatis contra Sacram Doctrinam.*

PRimo. Omnes poteſtates iuriſdictionis Eccleſiæ, aliæ à papali poteſtate, ſunt ab ipſo Papa quantum ad inſtitutionem & collationem.

2°. Huiuſmodi poteſtates non ſunt de iure diuino, nec immediatè inſtitutæ à Deo.

3°. Non inuenitur Chriſtum tales poteſtates, ſcilicet, alias à papali, expreſsè ordinaſſe, ſed tantum ſupremam, cui commiſit Eccleſiæ fundationem.

4°. Quandocumque in aliquo Concilio aliqua inſtituuntur; tota auctoritas dans vigorem ſtatutis, in ſolo ſummo reſidet Pontificio.

5°. Ex textu Euangelij non habetur expreſſe, alicui Apoſtolorum niſi Petro, auctoritatem iuriſdictionis fuiſſe collatam.

6°. Dicere, inferiorum Prælatorum poteſtatem iuriſdictionis, ſiue ſint Epiſcopi ſiue Curati, eſſe immediatè à Deo ſicut poteſtatem Papæ, veritati quodammodo repugnat.

7°. Sicut nullus flos & nulla pullulatio, nec etiam omnes flores & pullulationes ſimul, poſſunt aliquid in arborem, quia hæc omnia ſunt propter arborem inſtituta, & ab arbore deriuata: ſic omnes aliæ poteſtates nihil de iure poſſunt contra ſummum Sacerdotium; infra dicitur quod ſpiritualis poteſtas eſt ſummus Pontifex, vt recitatur Hugonem de ſancto Victore dixiſſe. 2°. de Sacramentis. Ex quo poteſt videri, quod hic per ſummum Pontificium, ſummus Pontifex intelligatur.

8°. Summus Pontifex canonicam ſimoniam à iure poſitiuo prohibitam, non poteſt committere.

Quas propoſitiones ſeu dicta, pluries per deputatos eiuſdem Facultatis diligenter examinata, iudicabamus eſſe reparanda, præſertim cum Dominus Rector & multi de Vniuerſitate, talem reparationem requiſiſſent, in præſent a dictæ Facultatis. Tandem præfatus Dominus Decanus ex matura & diligenti ac concordi deliberatione magiſtrorum dictæ Facultatis tam regentium quàm non regentium, & tam ſecularium quàm Religioſorum præhabita concludit, quod prædictus Frater Ioannes Sarraſin Ordinis Fratrum Prædicatorum, qui tunc & aliàs auditus fuit ad longum, & cuius intentio ſcita fuit, & qui etiam ſe ſubmiſerat dictæ Facultati Theologicæ; diceret in dicta congregatione, & deinde in aula reuerendi Domini Epiſcopi Pariſienſis, in magiſterio Fratris Girardi de Salinis Ordinis Fratrum Minorum poſt primam quæſtionem expectatoriam ſub hac forma.

Ex veſperijs meis quidam fuerunt ſcandaliſati, ſicut mihi ſignificatum eſt per matrem meam Facultatem Theologiæ, tanquam intellexerint quod voluerim inter alia, detrahere poteſtati & Eccleſiæ & Prælatorum aliorum Eccleſiaſticorum, & ſpecialiter occaſione quarumdam propoſitionum per me in ijſdem veſperijs meis dictarum. Volens propterea, quantum in me eſt, tollere omne ſcandalum, & eſſe filius obedientiæ & pacis, & aſſertor veritatis. Dico nunc ex ordinatione eiuſdem matris meæ Facultatis Theologiæ; cuius ordinationi, diſpoſitioni & omnimodæ determinationi me ſubmiſi & ſubmitto, ac etiam vltronea voluntate, veritates quæ ſequuntur.

1ª. Omnes poteſtates iuriſdictionis Eccleſiæ aliæ à papali poteſtate, ſunt ab ipſo Chriſto quantum ad inſtitutionem & collationem primariam, à Papa autem & ab Eccleſia quantum ad limitationem & diſpenſationem miniſterialem.

2ª. Huiuſmodi poteſtates ſunt de iure diuino, & immediatè inſtitutæ à Deo.

3ª Inuenitur in ſacra ſcriptura Chriſtum Eccleſiam fundaſſe & poteſtates alias à papali expreſsè ordinaſſe.

4ª. Veritas. Quandocumque in aliquo Concilio aliqua inſtituuntur, tota auctoritas dans vigorem ſtatutis, reſidet non in ſolo ſummo Pontifi-

ce, ſed principaliter in Spiritu Sancto & Eccleſia Catholica.

5ª. Ex textu Euangelij & doctrina Apoſtolorum habetur expreſsè, Apoſtolis & Diſcipulis à Chriſto miſſis, auctoritatem iuriſdictionis fuiſſe collatam.

6ª Dicere, inferiorum Prælatorum poteſtatem iuriſdictionis, ſiue ſint Epiſcopi, ſiue Curati, eſſe immediatè à Deo, Euangelicæ & Apoſtolicæ conſonat veritati.

7ª. Aliqua poteſtas, ſcilicet poteſtas Eccleſiæ, de iure poteſt aliquid & in certis caſibus contra ſummum Pontificem.

8ª. Veritas. Quicumque purus viator habens vſum rationis, cuiuſcumque dignitatis, auctoritatis aut præeminentiæ etiamſi Papalis exiſtat, ſimoniam poteſt committere.

---

9. Ian. 1442.

Fol. 98. & 99. *Nota inſtrumenti continentis reuocationem factam per magiſtrum Nicolaum Quadrigary Ordinis Fratrum Heremitarum B. Auguſtini, de mandato & ordinatione Facultatis Theologiæ, occaſione quarumdam propoſitionum erronearum per dictum Quadrigary dictarum, &c.*

IN Veſperijs meis quidam fuerunt minus bene ædificati, ex duobus per nonnullos tunc in ſcola exiſtentes intellectis, ſicut mihi ſignificatum eſt per matrem meam Facultatem Theologiæ; quaſi intellexerint me dixiſſe, &c. ſecundum dictum fuit in 12°. corrolario & collatiuo, quod ſola Papæ poteſtas in tota Eccleſia, immediatè eſt à Chriſto, intelligendo corrolarium de poteſtate iuriſdictionis temporalis & ſpiritualis, & non de poteſtate Ordinis.

Ego quantum in me eſt volens tollere omne ſcandalum, & eſſe filius obedientiæ & pacis & aſſertor veritatis: dico nunc, ſicut tunc dixiſſem, ſi fuiſſem abſolutè & non collatiuè locutus, & hoc ex ordinatione eiuſdem Facultatis Theologiæ matris meæ, cuius ordinationi, diſpoſitioni & omnimodæ determinationi me ſubmiſi & ſubmitto; ac etiam vltronea voluntate, veritatem quæ ſequitur, quamquidem veritatem, prædicta Facultas ſubmittit determinationi Eccleſiæ, ſacri generalis Concilij & ſanctæ ſedis Apoſtolicæ; videlicet, omnes poteſtates iuriſdictionis Eccleſiaſticæ aliæ à Papali poteſtate, ſunt ab ipſo Chriſto, quantum ad inſtitutionem & collationem primariam; à Papæ auctoritate & ab Eccleſia, quantum ad limitationem & diſpenſationem miniſterialem.

Fol. 100. & 101. *Inſtrumentum reuocationis quarumdam propoſitionum, factæ per Fratrem Ioannem Munerij in Theologia profeſſorem, Ordinis Prædicatorum, & concluſionis Facultatis Theologiæ, qualiter Frater Donatus de Puteo Minor, in Theologia magiſter, non fuit admiſſus ad regentiam in dicta Facultate, &c.* 3. Aug. 1470.

APoſtoli alij à Petro, non acceperunt immediatè à Chriſto poteſtatem Epiſcopalem, ſed à Petro mediatè vel immediatè, ſolo vel cum alio vel alijs.

Congregatio 72. diſcipulorum, non accepit à Chriſto immediatè aliquam poteſtatem iuriſdictionis in aliquo foro.

Quæ per ſupradictum Magiſtrum Ioannem Munerij, fuerant in actu prædicto prolatæ, & in ſua papiro repertæ, quam in manibus D. Decani prædictæ Facultatis, ſeu eius locum tenentis, ad viſitandum tradiderat, erant & ſunt directè contra S. Scripturæ & Doctorum ab Eccleſia approbatorum, doctrinam; necnon contra determinationem prædictæ Facultatis, aliàs ſolemniter in caſu ſimili factam, provt conſtat & latiùs cauetur, in quodam inſtrumento publico, in nouiſſima congregatione ipſius Facultatis de verbo ad verbum lecto, cuius tenor hîc inferiùs habetur. Et quoad prædictarum propoſitionum ſic per ſupradictum magiſtrum Ioannem Munerij prolatarum, emendationem & correctionem; viſum fuerat, & videbatur prædictis magiſtris deputatis, attento quod prælibatus magiſter Ioannes Munerij, in actu prædicto aulæ, in præſentia omnium adſtantium, poſt ipſarum propoſitionum prolationem, fuerat per egregium & doctiſſimum virum magiſtrum de Vancello S. Theologiæ profeſſorem, antiquiorem magiſtrum ſecularem tunc ibidem præſentem, & locum Decani dictæ Facultatis tenentem, & per dictum dominum Cancellarium Eccleſiæ Pariſienſis altâ voce reprehenſus: conſideratâ etiam humili ſubmiſſione per eum factâ, tam in actu prædictæ aulæ poſt dictam reprehenſionem, quàm in nouiſſima congregatione in conſpectu totius Facultatis prædictæ, atque audita ſua excuſatione, per quam cum iuramento affirmabat ſe ignorare, prædictas propoſitiones fuiſſe & eſſe per dictam Facultatem aliàs correctas & emendatas, & ſi ſciuiſſet, nunquam illas protuliſſet: quod ſufficiebat & ſufficere poterat prædictæ Facultati, ſi ſibi placeret, pro reparatione, prædicta reprehenſio publica atque ſubmiſſio & excuſatio ſupradicta, iam per dictum magiſtrum Ioannem Munerij cum humilitate facta; cum etiam affirmatione facienda per ſæpedictum magiſtrum Ioannem Munerij, quod vult profiteri propoſitiones contentas in prædicto inſtrumento, modo & forma quibus fuerint per Facultatem prædictam correctæ & qualificatæ, & quod de hoc habeatur inſtrumentum publicum.

5. Febr. 1482. fol. 106. FRater Ioannes Angeli Religioſus Fratrum Minorum in Quadrageſima nouiſſima publicè prædicauit articulos ſeu propoſitiones ſequentes tam in Eccleſia Tornacenſi, quàm in parochialibus Eccleſijs Sanctorum Petri & Quintini Tornacenſis, Capitulo præfatæ Eccleſiæ Tornacenſis ſubditis, cui Fratres Minores Conuentus ciuitatis Tornacenſis fauorem & aſſiſtentiam omnimodam præbuerunt.

1us. articulus. Fratres Minores, præſentati Epiſcopo & admiſſi, ſunt proprij ſacerdotes & veri Curati, & meliùs quam preſbyteri parrochiales, quia faculatem ſuam habent à ſummo Pontifice. & dicti preſbyteri ab Epiſcopo duntaxat.

Quidquid ſit de prima parte, propter æquiuocationem illius termini (*proprij*, dicit tamen Facultas, quod propoſitio in ſe, & quoad omnes reliquas partes & probationem partis vltimæ, in qua dicitur, *ab Epiſcopo duntaxat*; eſt ſcandaloſa, in fide erronea, hierarchici ordinis deſtructiua, & pro conſeruatione eiuſdem ordinis, publicè reuocanda & abiuranda, &c.

8us. articulus. Papa poſſet totum ius canonicum deſtruere & nouum conſtruere Hæc propoſitio eſt ſcandaloſa & blaſphematoria, & piarum aurium offenſiua, &c.

12us. articulus. Quicumque contradicit voluntati Papæ, paganiſat, & ſententiam excommunicationis incurrit ipſo facto; & à nullo Papa reprehendi poteſt, niſi in materia hæreſis.

Hæc propoſitio eſt falſa, ſcandaloſa & ſapiens hæreſim.

Fol. 166. & 167. *Les articles preſchez à Beauuais publiquement, par Frere Claude Couſin de l'Ordre des Freres Preſcheurs, &c.*

2. Iun. 1516. 3a. propoſitio. LEs Freres Preſcheurs preſentez à l'Eueſque, ſoient admis ou non par iceluy, ſont les propres Preſtres & vrais Curez, & ſont à preferer aux Curez parroiſſiaux: car ils ont leur faculté & inſtitution du Pape par priuilege, & les Curez l'ont de l'Eueſque ſeulement.

Qualificatio.

Quidquid ſit de prima parte propter æquiuocationem huius termini, *proprij*, dicit tamen Facultas, quod propoſitio in ſe, & quoad omnes reliquas partes & probationem partis vltimæ, in qua dicitur, quod Curati parochiales habent ſuam facultatem ab Epiſcopo duntaxat, eſt ſcandaloſa, in fide erronea, hierarchici ordinis deſtructiua, & pro conſeruatione eiuſdem ordinis publicè reuocanda.

4a. propoſitio. Leſdits Freres, par priuilege, ont puiſſance d'abſoudre de pluſieurs cas, dequoy ne peuuent abſoudre les Curez.

Qualificatio.

Iſta propoſitio cenſenda eſt falſa & iuri communi contraria, & eſt ſcandaloſa, & ideò nullatenus prædicanda.

Fol. 169. & 170. *Facultas qualificauit propoſiteones ſequentes.* *An.* 1516.

3. art. RElígioſi Sanctorum Dominici & Franciſci authoritatem tantum æqualem & non maiorem habent per priuilegia ipſis conceſſa de confeſſionibus audiendis in abſoluendo, quàm Curati & Vicarii parrochiales habent de iure, probatur per Clementinam dudum & per multas alias probationes.

Iſta propoſitio eſt vera de Iure.

Fol. 222. AN. D. 1524. 13. menſis Iunij, cum Frater Ludouicus Conbont præſentatus Fratrum Prædicatorum reſponderet de Aulica ſub magiſtro noſtro nouo Henrico Fabri, hanc tenuit propoſitionem ſparſim in ſua poſitione poſitam, ſcilicet, Epiſcopus, qualis inter Apoſtolos ſolus Petrus, à Chriſto immediate fuit conſecratus. Curatus vero iure poſitiuo inſtitutus, quoniam nec Epiſcopus quiſpiam Petro dempto, immediatè eſt à Chriſto inſtitutus. Quæ aſſertio, magiſtris noſtris præſentibus diſplicuit quia falſa: itaque poſtulantibus ſenioribus qui præſentes erant, ſedente magiſtro noſtro de Quercu prodecano, qui in hoc præſenti actu, regentis fungebatur officio, interrogatus fuit, finita nihilominus diſputatione, prius tamen quàm expoſitores ſuas orationes expoſitorias inchoaſſent, vellet-ne ſtare determinationi Facultatis aliàs circa præſentem materiam factæ, ſentireque cum Facultate nec ne; qui reſpondit ſe velle ſtare ſine pluri. Verum quia illud non videbatur magiſtris noſtris nec auditorio, vt relatum eſt, ſufficere, pleneque ſatisfactum per illud non erat, nec inde ortum ſcandalum ſufficienter reparatum, Vocatus fuit coram deputatis, promouente magiſtro noſtro Natali Beda ſyndico, ad ſupplicationem & inſtantiam nonnullorum magiſtrorum noſtrorum, zelum ad veritatem fidei & amorem habentium: die 18. menſis eiuſdem, interrogatus medio iuramento, ſciretne determinationem aliàs in hac materia fuiſſe factam, qui reſpondit ſe neſciuiſſe, ſubiunxitque ſe velle ſtare, & in omnibus parere Facultati: quo audito, auditiſque deputatorum votis & decretis; placuit vel quod reuocaret in prima Sorbonica propoſitionem prædictam, vel quod in ſua reſponſione Sorbonicæ diſputationis, teneret oppoſitam per Facultatem ſibi tradendam, adiuncta particula, quod oppoſitum tenere, non ſit probabile. Tandem vocata Facultate 2 Iulij & relatione facta, placuit Facultati, mitiorem partem ſibi elargiri, & ſecundam partem ſibi imperare, ſcilicet quod in ſua Sorbonica, oppoſitam concluſionem teneret, hoc adiecto, quod oppoſitum non eſſet probabile: qui intimata Facultatis concluſione, paratus fuit ſeruare, conſenſitque mandatis obedire Propoſitio autem ſibi oblata fuit hæc 13. *Iunij* 1524.

Quemadmodum Petrus à Chriſto S. Pontifex ordinatus fuiſſe creditur,

& quilibet cæterorum Apoſtolorum ab eodem Chriſto, nullo mediante, Epiſcopus creatus eſt, & Curatorum ordo inſtitutus, eodemque diuino iure triplicem illum Hierarchicum ordinem habet Eccleſia; nec horum oppoſita (cum certum ſit Euangelicæ veritati illa refragari) poſſunt probabiliter ſuſtineri.

Ex Regiſtro continente concluſiones eiuſdem Facultatis.

Ex cenſura librorum de Republica Eccleſiaſtica auctore Marco Antonio de Dominis Archiepiſcopo Spalatenſi.

Lib. 1. *Cap.* 3. *Num.* 18.

15. Dec. 1617.

DIſparitatem poteſtatis inter Apoſtolos, eſſe humanum inuentum, in ſacris Euangelijs & diuinis noui Teſtamenti ſcripturis minime ſubſiſtens.

Hæc propoſitio eſt hæretica & ſchiſmatica, de iuriſdictione Apoſtolica ordinaria, quæ in ſolo diuo Petro ſubſiſtebat, intellecta.

Lib. 2. *Cap.* 1. *Num.* 9.

Sicut Apoſtoli ſimul & in ſolidum, ariſtocratice curam gerebant Eccleſiæ, cum poteſtate æquali & vniuerſali; ita Epiſcopi omnes ſimul & in ſolidum eandem regunt Eccleſiam, ſinguli cum plena poteſtate.

Hæc propoſitio eſt hæretica & ſchiſmatica quoad vltima verba, *ſinguli cum plena poteſtate.*

Num. 13.

Epiſcopi dicuntur Apoſtolorum ſucceſſores, quia in eorum officio, quod erat Apoſtolorum omnium commune, ſuccedunt omnes omnibus in ſolidum.

Hæretica eſt & ſchiſmatica, cum agat de iuriſdictionis Apoſtolicæ poteſtate.

Lib. 3. *Cap* 6. *Num.* 2.

Omnes ſane Epiſcopi ſunt omnium Apoſtolorum, etiam Petri in ſolidum ſucceſſores. (& paulo poſt) Non enim Petrus habuit quicquam peculiare, in quo ei dari debeat magis quàm cæteris ſimul omnibus, ſucceſſio.

Prior propoſitio, qua parte ſtatuit ſingulos Epiſcopos eſſe Petri ſucceſſores, eſt captioſa, quia Petrus vltra poteſtatem ordinis, in qua ei ſuccedunt Epiſcopi, aliam habuit iuriſdictionis Apoſtolicæ, cui ſolus Romanus Pontifex ſuccedit. Poſterior eſt hæretica, ſchiſmatica, & Ordinis Hierarchici perturbatiua.

Cap. 7. *Num.* 6.

Poteſtatis plenitudo, vt optimè docent Pariſienſes, data eſt Eccleſiæ vniuerſæ, hoc eſt, omnibus & ſingulis Epiſcopis in ſolidum.

Hæc propoſitio eſt contumelioſa in Facultatem Pariſienſem, in particula *ſingulis Epiſcopis.*

Cap. 11.

Cap. 11. *Num.* 15.

Quod Pariſienſes, Cardinales ſolos faciunt totius Eccleſiæ vniuerſalis nomine Papæ Electores, eſt mera vanitas, quia ſupponunt in Eccleſia vniuerſali vnum Papam vniuerſalem, qui toti præſit Eccleſiæ vniuerſali tanquam Epiſcopus vniuerſalis.

Hæc propoſitio eſt erronea, cuius error cadit in particulam (mera vanitas) & quoad ſuppoſitionem quam Pariſienſibus tribuit, falſa, eiuſque falſitas in hæc verba (tanquam Epiſcopi vniuerſalis) cadit, quaſi alij Epiſcopi ſint tantum Papæ Vicarij.

Ex cenſura propoſitionum ex Hibernia delatarum. anno 1630. *menſe Dec. Tit. de Hierarchia & Regularibus. Ex cap.* 5 *paragraph.* 2. *num.* 11.

IN Eccleſia ſub Christo viuente in terra 72. Diſcipuli proximi erant Apoſtolis, ideóque qui propriè ſuccedunt 72. Diſcipulis, & illis ſimillimi ſunt, ſunt in Eccleſia in proximo gradu ad Epiſcopos, qui ſuccedunt loco Apoſtolorum Hi ſunt Regulares vt S. Thomas probat, &c. *Et paulò poſt*, Regulares ſunt ſimillimi 72. Diſcipulis, ac ita propriiſſimè ſuccedunt eorum loco, & conſequenter præferendi ſunt illis, quorum labores & munera ſunt ſub iuſſu particularis Epiſcopi, & ex ſtatu & vocatione aſſignantur vni paruulæ particulæ particularis Eccleſiæ. 15. *Febr.* 1631.

Cenſura.

Iſta propoſitio, in quantum ad miniſteria Eccleſiaſtica Regulares, ratione ſtatus Religioſi, propriiſſimè 72. Diſcipulis ſuccedere aſſerit, eſt noua, falſa, temeraria, præſumptuosè aſſerta, contra communem Conciliorum & Patrum doctrinam, & imponit S. Thomæ: in quantum verò authoritate proximo gradu Regulares Epiſcopis ſubiungit, falſa eſt, temeraria, erronea, & Ordinis Hierarchici deſtructiua.

Ex declaratione Ludouici Cellotij Soc. Ieſu ab eo tradita 29. *Maij* 1641. *Lib.* 4. *cap.* 10. *pag.* 198. *circà finem.*

CÆterum quod aliàs decreuerat Conſtantienſe Concilium, vt quoque decennio Synodus generalis conuocaretur, ad reformationem Eccleſiæ tàm in capite quàm in membris, *poſteritas malo ſuo experta, omiſit exequi* memor Ariminenſis Epheſinæ vtriuſque quintæ, octauæ Synodorum antiquarum, *& in margine habet*, Conciliorum generalium periculoſa conuocatio. 29. *Maij* 1641.

DECLARATIO CELLOTII IV.

Lib. 4. Cap. 10.

COnciliorum generalium conuocationem *dixi* periculoſam, *intellige* aliquando, neque verò mihi mens vnquam fuit conuocationem iſtam non eſſe ſæpenumero vtiliſſimam ac ſaluberrimam Eccleſiæ Dei, aut etiam non eſſe quandoque neceſſariam, quin potiùs vtrúmque planè affirmo & profiteor, Nam ſi Conciliorum Prouincialium maximam in Eccleſia vtilitatem eſſe dixi poſteà eodem lib. cap. 11. p. 201. quanto potiori iure de generalibus illud affirmandum eſt.

DECLARATIO CELLOTII IX.

Lib. 5. Cap. 24.

NOn debent nec poſſunt Regulares Secularium Confeſſiones audire niſi approbationem ab Epiſcopo obtinuerint. *Aliud* quidem dixi, Authores aliquos ſecutus, nunc autem volens ac lubens probo & amplector ſcriptum illud quod anno 1633. die 19. Febr. tùm ex Ordinibus alijs, tùm è Societate noſtra Superiores aliqui, Eminentiſſimo Cardinali Duci Richelio dederunt, nominibus Syngraphiſque ſuis conſignatum, atque inferiùs expreſſum; quod quidem ſcriptum nondum mihi innotuerat cum meos de Hierarchia libros ſcripſi.

Ex articulis S. Facultatis contra Lutheri doctrinam.

10. *Martij* 1542. 18. art. TEnetur & quilibet Chriſtianus firmiter credere vnam eſſe in terris vniuerſalem Eccleſiam viſibilem in fide & moribus errare non valentem, cui omnes fideles in his quæ ſunt fidei, obedire adſtringuntur.

19. art. Quod ſi quid in Scripturis ſacris controuerſiæ aut dubij oriatur, ad præfatam Eccleſiam definire ſpectat & determinare.

20. art. Certum eſt Concilium generale legitimè congregatum, vniuerſalem repreſentans Eccleſiam in fidei & morum determinationibus errare non poſſe.

23. art. Nec minus certum eſt vnum eſſe Iure diuino ſummum in Eccleſia Chriſti militante Pontificem, cui omnes Chriſtiani parere tenentur, qui quidem poteſtatem habet & indulgentias conferendi.

Ex lib conclusionum eiuſdem Facultatis, in quo continetur cenſura propoſitionum libri inſcripti : *Le Pacifique veritable.*

Propoſitiones excerptæ ex libro qui inſcribitur: Le Pacifique veritable, &c.

1a. *Propoſitio ex Cap.* 1.

pag. 1. L'Eſtat de l'Egliſe ſemble à quelques-vns menacée d'vne alteration dangereuſe, par vne difficulté tres-importante au repos de la conſcience des fidelles, troublée par le ſcandale qui ſe va formant, ſur la queſtion du legitime vſage du Sacrement de Penitence & de la digne Communion au S. Sacrement de l'Euchariſtie. Mais il eſt aiſé de tirer tout ſcrupule hors des conſciences, qui s en trouuent le plus chargées, & les mettre en repos par vn naïf éclairciſſement de l'immuable Foy de l'Egliſe en cette matiere, comme en toute autre. Car cette controuerſe ſera facilement terminée, pourueu que les autheurs du debat acquieſcent conſciencieuſement, & de bonne foy, à l'authorité du ſaint Concile de Trente. En ce faiſant il ne ſera point neceſſaire d'aller conſulter le S. Siege, ny de rechercher ailleurs ſon authorité, que là où nous auons ſon iugement irrefragable, ſelon le vray & ſeul eſtat auquel toutes ſes deciſions ſont infaillibles en la Foy, qui eſt dans le Concile vniuerſel. *Idem pag. 7. & 8.* *23. Iun. 1644.*

Chap. 19. pag. 87. L'Egliſe ne fait rien de nouueau, que lors qu'elle agit par ſes definitions & determinations dans les Conciles vniuerſels, dans leſquels ſeuls ſe montre & declare le conſentement vnanime de l'Egliſe.

pag. 88. Et c'eſt ce qu'elle ne fait iamais autrement que par les definitions de ſes Conciles vniuerſels.

Cenſura.

Hæ propoſitiones, in quantum infallibilitatem Eccleſiæ vniuerſali, in nullo alio ſtatu quàm in ſolo Concilio œcumenico congregatæ tribuunt, & ipſam aliquo tempore, legitimi vſus pænitentiæ cognitione caruiſſe ſupponunt, temerariæ ſunt, ipſi Eccleſiæ iniurioſæ, & hæreticæ.

Declaratio M. Franciſci Guillou, facta occaſione aliquot propoſitionum in ſuis Theſibus minoris ordinariæ contentarum, quas S. Facultas per ſuos deputatos deleri curauit. *15. Ian. 1656.*

AGnoſco & fateor Epiſcoporum iuriſdictionem eſſe iuris diuini, & eſſe immediate à Chriſto, eoſque in Concilijs generalibus vere eſſe iudices, atque in ijs ex eorum iudicijs S. Pontificem pronunciare : neque quidquam

in mea theſi, de qua nonnulli conqueſti ſunt, contrarium dicere intendi. In cuius fidem hîc ſubſcripſi die 14. Ian 1656. ſignatum, Guillou, cum ſyngrapha.

Mense Mayo 1663.

Declarationes S. Facultatis Theol. Pariſ. factæ apud Regem Chriſtianiſſimum ſuper quibuſdam propoſitionibus, quas nonnulli voluerunt ipſi adſcribere.

1°. EAndem Facultatem non probare, nec probaſſe vnquam propoſitiones vllas Chriſtianiſſimi Regis authoritati, aut germanis Eccleſiæ Gallicanæ libertatibus, & receptis in regno canonibus contrarias, verbi gratia, quod ſummus Pontifex deponere poſſit Epiſcopos aduerſus eoſdem canones.

2°. Doctrinam Facultatis non eſſe, quod ſummus Pontifex ſit ſupra Concilium œcumenicum.

3°. Non eſſe doctrinam Facultatis, quod S. Pontifex nullo accedente Eccleſiæ conſenſu ſit infallibilis.

case
Wing
folio
Z
144
.A1
v. 2
no. 6

THE NEWBERRY LIBRARY